

Sygn. akt III KS 17/21

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **A. L.**

oskarżonej o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i inne

w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 września 2021 r.

w przedmiocie skargi obrońcy oskarżonej

na wyrok Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 lutego 2021 r., sygn. akt II AKa (...),

uchylający w części wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 16 listopada 2018 r.,

sygn. akt XIV K (...) i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

postanowił:

- 1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k. skargę pozostawić bez rozpoznania;**
- 2. kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżoną A.L.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 16 listopada 2018 r., sygn. akt XIV K (...), rozstrzygnął o odpowiedzialności kilku oskarżonych, przy czym A. L. skazał za dwa przestępstwa, natomiast uniewinnił ją od popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt I (z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.), pkt III (z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.), pkt IV (z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.), pkt V (z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.) i pkt VII (z art. 586 k.s.h.) aktu oskarżenia.

Orzekający w instancji odwoławczej Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 17 lutego 2021 r., sygn. akt II AKa (...), w odniesieniu do A. L. w części zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji, a w części – w zakresie uniewinnienia od popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt I i V aktu oskarżenia – uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G..

Obrońca oskarżonej A.L. na podstawie art. 539a § 1 i 2 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok co do rozstrzygnięcia kasatoryjnego. Zarzucił „naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. przez uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w G. w zakresie uniewinnienia A. L. od popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt I i V i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania w celu ponownie oceny materiału dowodowego (tak w oryginale – uw. SN), w tym przesłuchania świadków A. R. i A. R., podczas gdy przepis ten upoważnia do takiej decyzji wówczas, jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości”. Wskazując na powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) jako sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę prokurator Prokuratury Okręgowej w G. wniosła o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 *in fine* k.p.k.), a ponieważ została przyjęta zarządzeniem Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 czerwca 2021 r., na podstawie art. 531 § 1 k.p.k., stosowanego odpowiednio w postępowaniu skargowym (art. 539f k.p.k.), należało pozostawić ją bez rozpoznania.

W licznych orzeczeniach Sąd Najwyższy wskazywał, że przedmiotem skargi, o której mowa w art. 539a § 1 k.p.k. może być kasatoryjny wyrok sądu odwoławczego, o ile został wydany w sprawie, w której akt oskarżenia został wniesiony po dniu 30 czerwca 2015 r. (zob. np. postanowienia: z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16, OSNKW 2016, z. 10, poz. 70; z dnia 22 listopada 2016 r., IV KS 2/16; z dnia 20 grudnia 2016 r., II KZ 45/16 ; z dnia 6 marca 2017 r., V KS 2/17; z dnia 21 kwietnia 2017 r., VI KS 1/17; z dnia 26 lipca 2017 r., VI KS 4/17; z dnia 22 lutego 2019 r., III KS 3/19). Zbędne jest powtarzanie całej argumentacji zawartej w

tych orzeczeniach, wystarczy podać, że zasadnicze znaczenie dla możliwości wniesienia skargi w niniejszej sprawie miał fakt, że akt oskarżenia w tej sprawie wpłynął do Sądu Okręgowego w G. w dniu 26 czerwca 2013 r. (t. XXIII, k.4394). Wobec tego, niezależnie od daty wydania wyroków przez Sądy obu instancji, w postępowaniu odwoławczym zastosowanie miał przepis art. 437 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., co wynika z art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r. poz. 1247 z późn. zm.). Przepis ten stanowi, że w sprawach, w których przed wejściem tej ustawy w życie, tj. przed 1 lipca 2015 r., wniesiono do sądu akt oskarżenia, m.in. art. 437 § 2 k.p.k. stosuje się w brzmieniu dotychczasowym, a więc niezawierającym później wprowadzonych ograniczeń co do uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, do czasu prawomocnego zakończenia postępowania. Zatem wydając w dniu 17 lutego 2021 r. wyrok częściowo kasatoryjny, Sąd Apelacyjny w (...) nie był zobowiązany do stosowania wynikających ze zdania drugiego art. 437 § 2 k.p.k. ograniczeń uchylenia orzeczenia i przekazania do ponownego rozpoznania. W konsekwencji nie było dopuszczalne złożenie skargi opartej na zarzucie nierespektowania tych ograniczeń przez Sąd odwoławczy. Pogląd ten znajduje też oparcie w art. 25 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 437), który w ust. 2 stanowi, że przepisy rozdziału 55a k.p.k. (zawierającego unormowania dotyczące skargi na wyrok sądu odwoławczego) stosuje się w postępowaniach, o których mowa w ust. 1, tj. w tych, w których na podstawie dotychczasowych przepisów po dniu 30 czerwca 2015 r. skierowano akt oskarżenia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt 1 postanowienia, co zgodnie z art. 637 § 1 k.p.k. skutkowało obciążeniem oskarżonej kosztami postępowania skargowego.